

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Markovej a členiek senátu JUDr. Júlie Horskej a JUDr. Dariny Ličkovej v právnej veci žalobcu **1/ M.G.**, bytom T.8, K. a žalobkyne **2/ J.G.**, bytom S.22, K. obaja zastúpení advokátom JUDr. M.J., R.6, K. proti žalovanej **JUDr. J.R.**, N. t.66, K., správkyňa konkurznej podstaty úpadcu M. S. – S. S.v konkurze, K.10, K., IČO: X., o zaplatenie 511 712,- Sk s prísl., na odvolanie žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 16. októbra 2006, č.k. 4 Cbi 102/2005-44, takto

r o z h o d o l:

Napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo 16. októbra 2006, č.k. 4 Cbi 102/2005-44 sa v časti o zaplatenie 323 540,- Sk s 10 % úrokom od 22. mája 2004 do zaplatenia **p o t v r d z u j e.**

Vo zvyšku sa napadnutý rozsudok **z r u š u j e a v r a c i a** tomuto súdu na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e:

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozhodnutím uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcom istinu 511 712,- Sk spolu s úrokom z omeškania vo výške 10 % ročne od 22. mája 2004 do zaplattenia a 58 879,- Sk náhradu trov konania.

Rozhodol tak s odôvodnením, že žalobou uplatnená peňažná pohľadávka predstavujúca bezdôvodné obohatenie žalovanou je v zmysle § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka dôvodná. Súd prvého stupňa zistil, že žalobcovia podaním zo 7. mája 2002 jednostranne započítali vzájomnú pohľadávku voči dlžníkovi, úpadcovi. V tom čase správca konkurznej podstaty JUDr. B.B. listom z 10. júla 2002 započítací prejav neuznal a následne začal vymáhať peňažnú pohľadávku úpadcu voči žalobcom, ktorí istinu 511 712,- Sk správcovi aj zaplatili. Krajský súd v Košiciach právoplatným rozhodnutím z 25. augusta 2004 sp. zn. 1 Cbi 3/04 určil, že právny úkon započítania zo 7. mája 2002 je platný. Platným započítacím úkonom peňažnej pohľadávky v sume 511 712,- Sk a úhradou tejto istiny žalovanej došlo na úkor žalobcov k bezdôvodnému obohateniu, ktoré žalovaná musí žalobcom vydať.

Proti tomuto rozhodnutiu podala žalovaná odvolanie.

Namietala, že dôvodná žaloba je vo výške 413 600,- Sk spolu s úrokom z omeškania vo výške 10 % ročne od 22. mája 2004 do zaplattenia. V tejto výške žiada, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1 Cbi 3/04, ktorý určil, že právne úkony jednostranného započítania žalobcov voči úpadcovi vo výške 323 540,- Sk boli platné. Predmetom petitu krajského súdu neboli pohľadávky žalobcov, ktoré získali postúpením pohľadávok od postupcov JUDr. R., Mgr. K. a p. P.. V týchto prípadoch nebola na ich uznanie podaná určovacia žaloba, preto neuznanie postúpenia a neuznanie započítania týchto pohľadávok správcom konkurznej podstaty je platné. Žalobcovia na zaplattenie prevyšujúcej sumy týkajúcej sa ich postúpených pohľadávok nemajú právny nárok. Preto uznáva sumu 323 540,- Sk ako istinu vo výške 311 996,- Sk a úrok z omeškania 11 544,- Sk ku dňu postúpenia pohľadávky t.j. 7. mája 2002. Žalobcovia splatením istiny s prísl. zaplatili úpadcovi na základe neuznania zápočtu pohľadávok sumu 413 600,- Sk, ktorá predstavuje istinu 311 966,- Sk a 101 604,- Sk úrok. Preto má byť zaviazaný na zaplattenie uvedenej sumy spolu s úrokom z omeškania vo výške 10 % ročne od 22. mája 2004 zo zaplattenia.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu namietal, že neobstojí názor žalovaného, že postúpenie pohľadávok veriteľov úpadcu JUDr. R., Mgr. K. a P. dňa 9. mája 2002 na žalobcov a jednostranné započítanie týchto pohľadávok žalobcami

nie je platné, pretože správca postúpenie a započítanie neuznal a naopak neuznanie týchto úkonov správcom je platné. Žalovaný ani neuvádza žiaden dôvod neplatnosti započítania týchto postúpených pohľadávok žalobcom. Uviedol, že rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach z 25. augusta 2004 č.k. 1 Cbi 3/2004-35 má len deklaratórny charakter, keďže týmto rozhodnutím žiadne právo nevzniklo ani nezaniklo, len sa deklarovalo, že započítania sú platné. Preto nemôže obstať tvrdenie žalovaného, že započítanie postúpených a započítaných pohľadávok pôvodných veriteľov nie je platné len preto, že toto započítanie neurčil deklaratórne súd ako to urobil v konaní 1 Cbi 3/2004. Žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť ako vecne správny a priznať náhradu trov odvolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) prejednal vec v medziach odvolania podľa § 212 ods. 1 OSP a § 214 ods. 1 OSP a dospel k záveru, že odvolanie je čiastočne dôvodné.

Kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať (§ 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

Bezdôvodné obohatenie predstavuje teda záväzok, z ktorého vzniká tomu, kto sa obohatil povinnosť vydať to, o čo sa bezdôvodne obohatil a právo toho, na koho úkor k obohateniu došlo, požadovať vydanie toho, o čo sa povinný obohatil.

Žalobcovia v konaní tvrdia, že napriek započítaciemu prejavu vykonanému písomným podaním u žalovaného 7. mája 2002 a zániku záväzku voči úpadcovi, zaplatením istiny 511 712,- Sk plnili žalovanému bez právneho dôvodu. Žalovaný tak získal bezdôvodné plnenie, ktoré podľa § 451 ods. 1 OZ je povinný vrátiť.

Žalobcovia predložili súdu dôkaz, list zo 7. mája 2002 označený ako započítanie vzájomných pohľadávok, ktorý adresovali úpadcovi. Z obsahu tohto listu vyplýva, že úpadca žalobcom poskytol peňažné prostriedky v sume 840 000,- Sk. Ku dňu 7. mája 2002 zostal im dlh v sume 435 540,- Sk (420 000,- Sk istina a 15 540,- Sk úrok). Postúpením pohľadávky v sume 323 540,- Sk postupcom Ing. I.Ď. zmluvou o postúpení uzavretou 7. mája 2002, stali sa ako postupníci v postúpenej pohľadávke veriteľmi úpadcu. Na základe toho potom úpadcovi oznámili, že túto pohľadávku v sume 323 540,- Sk, ktorú majú voči úpadcovi započítavajú na vzájomnú pohľadávku, ktorú má úpadca voči nim a to dňom, keď sa tieto pohľadávky stretli.

Z uvedeného je zrejmé, že žalobcovia vyššie uvedeným listom zo 7. mája 2002 adresovaným úpadcovi vykonali jednostranný právny úkon započítania v zmysle § 580

Občianskeho zákonníka, keďže ich vzájomné pohľadávky sa týmto dňom stretli. Započítacím prejavom žalobcov došlo k zániku pohľadávky úpadcu voči žalobcom v sume 323 540,- Sk, ktorá vznikla úpadcovi zo zmlúv o poskytnutí peňažných prostriedkov. Ku dňu započítania potom žalobcom, podľa započítacieho úkonu zo 7. mája 2002, zostal dlh v sume 112 000,- Sk.

Žalobcovia v doterajšom konaní preukázali, že započítaním zanikol žalobcom peňažný záväzok voči žalovanému v sume 323 540,- Sk. Teda v tejto časti žalovaný získal od žalobcov plnenie bez právneho dôvodu, ktoré ako neoprávnený majetkový prospech je povinný žalobcom vrátiť.

Pokiaľ sa žalobcovia domáhajú vydania ešte istiny 188 172,- Sk (511 712,- Sk - 323 540,- Sk) z titulu bezdôvodného plnenia, tak dôvodnosť ich nároku nevyplýva z predložených písomných dokladov a nie je zrejmá ani z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu. Ak súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí priznal žalobcom celú uplatnenú istinu, tak tento záver bez dôkazov v spise a náležitého odôvodnenia je predčasný.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa v časti o 323 540,- Sk podľa § 219 OSP potvrdil a vo zvyšku v sume 188 172,- Sk podľa § 221 ods. 1 a ods. 3 OSP vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní súd doplní dokazovanie v naznačenom smere s tým, že dôkazné bremeno plnenia bez právneho dôvodu a existencie bezdôvodného obohatenia žalovaného spočíva na žalobcoch. Súd prvého stupňa súčasne rozhodne aj o náhrade trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 OSP).

P o u č e n i e: Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave, 20. marca 2008

JUDr. Anna Marková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: